

PROLOGAS

Kažkaip, sutelkus išdidumą ir siaubą, jai pavyko iškelti galvą ir nuryti susikaupusį gumulą. Tai ne košmaras. Tai ne tamsūs vaizdiniai, kurie išsisklaidys auštant. Visgi ji jautėsi tarsi sulėtintoje filmo scenoje. Sunkiai brido per klampią vandens juostą, už kurios matėsi ją supančių žmonių veidai. Jų akys spindėjo alkiu; burnos žiojosi ir vėrėsi tarsi norėtų praryti ją visą. Jų balsai kilo ir slopo tarytum į uolas besidaužančios bangos. Trūkčiojantis širdies ritmas sustiprėjo, darėsi atkaklesnis, tarsi šoktų aistringą tango jos sustingusiame kūne.

Judėk, nesustok, — įsakinėjo smegenys drebančioms kojoms, kol tvirtos rankos išstūmė ją per minią ant teismo rūmų laiptų. Nuo skaisčios šviesos akys apsiašarojo, ir ji šiaip taip sugrabaliojo akinius nuo saulės. Jie pagalvos, kad ji verkia. Ji negali leisti sau rodyti jokių jausmų. Tyla jos vienintelis skydas.

Ji susvirduliavo ir akimirką pajuto paniką. Kad tik nepargriūtų. Jei parkris, reporteriai ir kiti smalsuoliai sušoks ir ims taršyti kaip laukiniai šunys triušį, piktai šiepdami nasrus, kaukšėdami dantimis. Ji privalo laikytis tvirtai, prisidengti tylą ir iškęsti dar keletą jardų. Bent jau tiek išmoko iš Evos.

Vadovaukis galva, mergyt, ne jausmais.

Eva. Jai norėjosi klykti. Užsidengti rankomis veidą ir rėkti, rėkti, kol išlies visą įniršį, baimę ir sielvartą.

Klausimų kruša nesiliovė. Mikrofonai badė jai veidą it mažos smiginio strėlytės; žinių kanalų komandos nekantravo ištraukti naujausią informaciją iš žmogžudyste apkaltintos Džiulijos Samers.

— Kalė! — šūktelėjo kažkas kupinu neapykantos ir ašarų balsu. — Šaltakraujė kalė.

Ji norėjo sustoti ir surikti atgal: *iš kur žinai, kokia aš? Iš kur žinai, ką jaučiu?*

Tačiau limuzino durelės jau buvo atidarytos. Kai įlipo, ją apgaubė vėsuma. Tamsinti langai nepraleido saulės šilumos. Minia puolė į priekį, bandė sprautis pro užkardą prie šaligatvio. Į ją spoksojo pikti veidai; grifai prie vis dar kraujuojančio lavono. Kai automobilis pajudėjo, ji išmeigė žvilgsnį į priekį ir sugniaužė ant kelių kumščius. Laimei, akys išliko sausos.

Neištara nė žodžio, kol jos palydovas pylė gėrimo. Brendžio, per du pirštus. Kai ji nugėrė pirmąjį gurkšnelį, jis prakalbo, ramiai, kone nerūpestingai, balsu, kurį ji buvo pamilusi.

— Tai kaip, Džiulija, ar tu ją nužudei?

1 SKYRIUS

Ji buvo legenda. Laiko, talento ir savo nenuilstančių ambicijų produktas. Eva Benedikt. Jos troško trisdešimčia metų jaunesni vyrai. Moterys pavydėjo. Studijų savininkai stengėsi įtikti, nes žinojo: šiais laikais, kai filmus kuria buhalteriai, jos vardas vertas gryno aukso. Per savo kone pusę amžiaus trunkančią karjerą Eva Benedikt ne kartą kilo ir krito, tačiau šie nuopuoliai ir aukštumos padėjo jai tapti tokiais, kokiais ir siekė būti.

Ji elgėsi kaip norėjo, tiek asmeniniame gyvenime, tiek rinkdamasi vaidmenis. Jeigu vaidmuo sudomindavo, siekdavo jo taip pat entuziastingai ir nuožmiai kaip ir savo pirmojo. Jei į akį krisdavo koks vyras, Eva įviliodavo jį į žabangas ir atsikratydavo tik tada, kai pasisotindavo, bet — kaip pati mėgo girtis — visada be pykčio. Su visais buvusiais meilužiais — o jų susidarytų ištisas pulkas — išliko draugais. Ar bent jau turėjo proto apsimesti tokiais.

Šešiasdešimt septynerių Evos kūnas treniruočių ir plastikos chirurgų pastangomis vis dar atrodė nuostabus. Per daugiau nei pusę amžiaus ji nugludino save it aštirus ašmenis. O nusivylimai ir pergalsės taip užgrūdino, kad ji tapo ginklu, kurio baiminosi ir kurį gerbė visa Holivudo karalystė.

Kadaise Eva Benedikt buvo dievaitė. Dabar — karalienė, turinti aštrų protą ir aštrų liežuvį. Mažai kas ją iš tiesų pažinojo. Niekas nežinojo jos paslapčių.

— Niekam tikęs, — Eva nusviedė scenarijų ant plytelėmis klotų grindų, piktai paspyrė ir ėmė vaikštinėti. Judėjo ji kaip visuomet, su vos pastebimu orumu, slepiančiu liepsnojančią geidulingumą. — Viskas, ką perskaičiau per pastaruosius du mėnesius, yra mėšlas.

Jos agentė, putli, švelnios išvaizdos ir geležinės valios moteris, truktelėjo pečiais ir gurkštelėjo popietinio kokteilio.

— Sakiau, kad šlamštas, Eva, bet pati norėjai perskaityti.

— Sakei, — tarstelėjo Eva, tada išsitraukė iš *Lalique* dėžutės cigaretę ir pasikniso kelnių kišenėse, ieškodama degtukų. — Betgi kiekviename šlamšte būna kas nors vertingo. Esu vaidinusi ne viename niekam tikusiame filme ir privertusi jį suspindėti. Šis, — ji vėl pasimėgaudama paspyrė scenarijų, — visiškas šūdas.

Margareta Kasl vėl gurkštelėjo degtinės, atskiestos greipfrutų sultimis.

— Taip, tu teisi. Mini serialai...

Eva staigiai kryptelėjo galvą ir nudelbė ją nuožmiu žvilgsniu.

— Žinai, kaip nemėgstu šio žodžio.

Megė sugraibė marcipano gabaliuką ir įsimitė į burną.

— Kad ir kaip tai vadintum, Merilu vaidmuo tau puikiai tinka. Tokios aštrialiežuvės, žavios Pietų gražuolės nebuvo nuo Skarletės* laikų.

Eva tai žinojo, ir jau buvo apsisprendusi priimti pasiūlymą. Tačiau nenorėjo per greitai pasiduoti. Ne tik iš išdidumo, bet siekdama išlaikyti savo įvaizdį.

— Trys savaitės filmavimo Džordžijoje, — sumurmėjo ji. — Sumauti aligatoriai ir uodai.

— Mieloji, tavo seksualiniai partneriai — tavo reikalas, — Megės žodžiai privertė Evą prunkštelėti. — Robertą vaidins Piteris Džeksonas.

Eva primerkė savo ryškiai žalias akis.

— Kada tai sužinojai?

— Per pusryčius, — Megė nusišypsojo ir dar patogiau įsitaisė tarp pastelinių pagalvėlių ant baltos pintos sofas. — Taip ir maniau, kad susidomėsi.

* *M. Mitchell* romano „Vėjo nublokšti“ pagrindinė veikėja. Čia ir toliau — vertėjos pastabos.

Be paliovos vaikščiodama, mintyse skaičiuodama Eva išpūtė ilgą dūmų kamuolį.

— Jis atrodo kaip eilinis gražuoliukas, tačiau dirba puikiai. Gali būti, kad bus verta pabėgioti po pelkes.

Supratusi, kad Eva susidomėjo, Megė metė paskutinę kortą:

— Merilu vaidmeniui jie svarsto kviesti Džastiną Hanter.

— Tą mergšę? — Eva ėmė smarkiau papsėti ir paspartino žingsnį. — Ji sugadins filmą. Juk neturi nei talento, nei smegenų, kad vaidintų Merilu. Ar matei ją „Vidurnaktyje“? Vienintelis įsidėmėtinas dalykas jos vaidyboje buvo jos krūtinė. Jėzau.

Būtent tokios reakcijos Megė ir tikėjosi.

— Bet ji puikiai pasirodė „Teisėje rinktis“.

— Todėl, kad vaidino save, tuščiagalvę kekšę. Dieve mano, Mege, ji tikra katastrofa.

— Televizijos žiūrovai žino jos vardą, ir... — agentė pasiėmė dar vieną gabaliuką marcipano, apžiūrėjo jį, nusišypsojo. — Ji tinka pagal amžių. Merilu turėtų būti apie keturiasdešimties.

Eva staigiai atsisuko. Ji stovėjo saulės šviesoje, cigaretė kyšojo tarp pirštų it ginklas. Nepakartojama, pagalvojo Megė, laukdama sprogimo. Eva Benedikt nepakartojama tuo savo aštrių bruožų veidu, tomis putliomis raudonomis lūpomis, elegantiškai sušukuotais juodais plaukais. Jos kūnas buvo kiekvieno vyro svajonė — aukšta, lanksti, su pilnomis krūtimis. Jį dengė perlamutrinis šilkas, jos prekių ženklas.

Tada ji nusišypsojo savo garsiąja netikėta kaip žaibas šypsena, kuri atimdavo žiūrovams žadą. Galiausiai atmetė galvą ir smagiai nusikvatojo.

— Tiesiai į dešimtuką, Mege. Prakeikimas, tu per gerai mane pažįsti.

Megė sukryžiavo savo putnias kojas.

— Po dvidešimt penkerių metų — taip, turėčiau.

Eva nuėjo prie baro ir įsipylė į aukštą taurę sulčių, šviežiai išspaustų iš apelsinų, augančių jos pačios sode. Tada dosniai kliūstelėjo į taurę šampano.

— Pradėk tvarkyti sutartį.

— Jau pradėjau. Šis projektas padarys tave turtinga moterimi.

— Aš *esu* turtinga moteris, — gūžtelėdama Eva užspaudė cigarete. — Mes abi turtingos.

— Ką gi, būsimė dar turtingesnės, — Megė kilstelėjo taurę Evai, gurkštelėjo ir pakratė joje ledo kubelius. — Tai gal jau papasakosi, ko iš tiesų mane pasikviete?

Atsirėmusi į barą, Eva gurkšnojo savo gėrimą. Jos ausyse spindėjo deimantai; kojos buvo basos.

— Tu per gerai mane pažįsti. Mano galvoje sukasi dar vienas projektas. Jau kuri laiką apie jį galvoju. Bet man reikės tavo pagalbos.

Megė išrietė ploną šviesų antakį.

— Pagalbos, ne nuomonės?

— Tavo nuomonė visada svarbi, Mege. Tiesą sakant, vienos iš nedaugelio.

Eva atsisėdo į pintą krėslą su aukšta atkalte ir raudonomis pagalvėlėmis. Iš čia ji galėjo matyti savo sodus, kruopščiai prižiūrimus gėlynus, rūpestingai nukarpytas gyvatvoves. Marmurinis fontanas spjaudė skaidrų vandenį, kuris spindėdamas krito žemyn. Tolėliau buvo baseinas, svečių namelis — tiksliai Tiudorų stiliaus namo kopija iš vieno sėkmingiausių jos filmų. Už palmių kolonos buvo teniso kortas, kuriuo ji naudojosi mažiausiai dukart per savaitę, golfo aikštelė, kuri jai neberūpėjo, šaudykla, kurią įsirengė prieš dvidešimt metų, kai siautėjo Mensono* gauja. Dar ji turėjo apelsinmedžių giraitę, dešimties vietų garažą, tvenkinį bei visas valdas juosiančią dvidešimties pėdų mūrinę tvorą.

* Charles Manson (1934—2017) — vienas žymiausių JAV ir pasaulio nusikaltėlių, labiausiai žinomas dėl aktorės Sharon Tate nužudymo 1969 metais.

Ji užsidirbo šį dvarą Beverli Hilse sunkiu triūsu. Daug dirbdama pasiekė, kad kimaus balso sekso simbolis taptų gerbiama akto-re. Teko nemažai paaukoti, bet ji retai apie tai galvodavo. Būta ir skausmo. Jo Eva niekada nepamiršo. Ji visomis išgalėmis kopė karjeros laiptais, slidžiais nuo prakaito ir kraujo, — ir jau ilgą laikėsi jų viršūnėje. Tačiau čia ji buvo viena.

— Papasakok apie tą projektą, — paprašė Megė. — Išsakysiu savo nuomonę, o tada padėsiu.

— Kokį projektą?

Abi moterys sužiuro į tarpdurį, iš kur pasigirdo vyriškas balsas. Jame buvo juntamas nežymus britiškas akcentas, tarsi lako sluoksnis ant medienos, nors šis vyras jau daugiau nei dešimtmetį iš savo trisdešimt penkerių metų negyveno Anglijoje. Polo Vintro-po namai buvo Pietų Kalifornija.

— Tu vėluoji, — tarstelėjo Eva, tačiau veide nušvito atlaidi šypsena, ir ji ištiesė į vyrą rankas.

— Tikrai?

Pirmiausia jis pabučiavo jos rankas, tada skruostą; abi kūno vietos buvo švelnios it rožės žiedlapiai.

— Sveika, gražuole. — Polas paėmė iš jos taurę, gurkstelėjo ir nusišypsojo. — Geriausi apelsinai šalyje. Labas, Mege.

— Polai. Jėzau, tu sulig kiekviena diena daraisi vis panašesnis į tėvą. Akimirksniu gaučiau tau vaidmenį.

Vyras nugėrė dar gurkšnelį ir grąžino taurę Evai.

— Vieną dieną pasinaudosiu tavo pasiūlymu — kai pragaras užšals.

Jis patraukė prie baro — aukštas, lieknas, su vos pastebimais raumenimis po laisvais marškiniais. Sendinto raudonmedžio spalvos plaukai buvo susitarę po kelionės atviru kabrioletu. Veidas, vaikystėje buvęs kone per gražus berniukui, suvyriškėjo, — jo dideliu palengvėjimui. Eva tyrinėjo jo ilgą, tiesią nosį, įdubusius

skruostus, tamsiai mėlynas akis su vos pastebimomis raukšlėmis, kurios taip tiko vyrui, bet darkė moterį. Jo tvirtose ir dailiose lūpose virpėjo šypsny. Būtent šią burną ji ir įsimylėjo prieš dvidešimt penkerius metus. Jo tėvo burną.

— Kaip gyvuoja tas senas niekšelis? — meiliai pasiteiravo ji.

— Smagiai leidžia laiką su savo penktąja žmona ir lošimų namuose Monte Karle.

— Jis niekada nepasimokys. Moterys ir lošimas visada buvo Rorio silpnybės.

Kadangi tą vakarą ketino dirbti, Polas įsipylė tik sulčių. Jis atsiplėšė nuo darbo dėl Evos, ko nebūtų padaręs dėl nieko kito.

— Laimei, jam stebėtina sekasi su abiem.

Eva pabarbeno pirštais į krėslo porankį. Prieš ketvirtį amžiaus santuokoje su Roriu Vintropu ji praleido audringus dvejus metus ir nelabai pritarė jo sūnaus nuomonei.

— Kiek šiai, trisdešimt?

— Pasak jos spaudos atstovo, — Polas linksmi pakreipė galvą, kai Eva stvėrė kitą cigaretę. — Nagi, gražuole, tik nesakyk, kad pavydi.

Jei tai būtų pasakęs kas kitas, Eva būtų nudyrusi jam kailį. Dabar ji tik truktelėjo pečiais.

— Nemalonu matyti, kaip jis daro iš savęs kvailį. Be to, kai Roris eilinį kartą veda, spauda puola skaičiuoti jo buvusiasias. — Akimirka jos veidas paskendo dūmų kamuolyje, kurį netrukus išskaidė palubėje besisukantis ventiliatorius. — Man nepatinka, kai mano vardas linksniuojamas šalia jo prastesnių pasirinkimų.

— A, betgi tavasis spindi ryškiausiai, — Polas sveikindamas kilstelėjo taurę. — Kaip ir turėtų.

— Visada tinkami žodžiai tinkamu metu, — Eva patenkinta atsilošė. Tačiau jos pirštai nerimastingai lakstė ant porankio. — Sėkmingo rašytojo bruožas. Tai viena iš priežasčių, kodėl pasikviečiau tave šiandien.

— Viena?

— Kita būtų ta, kad per retai tave matau, Polai, kai įsijauti į vieną iš savo knygų. — Ji vėl ištiesė jam ranką. — Nors ir trumpai buvau tavo pamotė, visgi tu — mano vienintelis sūnus.

Sujaudintas Polas pakėlė jos ranką prie savo lūpų.

— O tu vis dar vienintelė moteris, kurią myliu.

— Nes esi velniškai išrankus, — Eva spustelėjo jo pirštus ir paleido ranką. — Tačiau pasikviečiau jus abu ne dėl sentimentų. Man reikia jūsų profesionalaus patarimo. — Ji lėtai įtraukė dūmą, puikiai išmanydama, kaip sustiprinti įtampą. — Aš nusprendžiau parašyti savo memuarus.

— O, Jėzau, — išsprūdo Megei, bet Polas tik kilstelėjo antakį.

— Kodėl?

Tik jautriausia ausis būtų išgirdusi dvejonę. Eva visada puikiai mokėdavo savo tekstą.

— Gavusi apdovanojimą už gyvenimo pasiekimus susimąščiau.

— Tai buvo pagerbimas, Eva, — įsiterpė Megė. — O ne spyris į užpakalį.

— Tai buvo abu. Gera būti įvertintai už savo darbus, bet mano gyvenimas — ir darbai — dar toli gražu nesibaigė. Tai privertė mane prisiminti, jog mano penkiasdešimties metų karjera buvo tikrai įdomi. Nemanau, kad netgi žmogus, turintis Polo vaizduotę, galėtų sugalvoti įdomesnę istoriją — su tokiais įvairiais veikėjais, — jos lūpose pamažu suvirpo linksma, betgi podraug ir piktdžiugiška šypsenėlė. — Atsiras tokių, kuriems nebus malonu matyti savo vardus ir jų mažas paslaptis knygoje.

— O tau nėra didesnio malonumo, kaip drumsti vandenį, — sumurmėjo Polas.

— Nėra, — sutiko Eva. — Ir kodėl gi ne? Vanduo pernelyg nusistovi, jei kartkartėmis nesudrumsti. Ketinu būti nuoširdi, iki skausmo. Nesiruošiu gaišti laiko tokiais įžymybės biografijai, kurią skaitai tarsi spaudos pranešimą ar gerbėjo laišką. Man reikia ra-

šytojo, kuris nesušvelnintų mano žodžių ir neparinktų, kaip jam patinka. Man reikia žmogaus, kuris papasakotų mano istoriją tokią, kokia ji yra, o ne tokią, kokios kažkam norėtusi. — Ji pastebėjo Polo išraišką ir nusijuokė: — Nesijaudink, brangusis. Neprašysiu tavęs imtis šio darbo.

— Kaip suprantu, jau esi kažką numačiusi. — Jis paėmė iš jos taurę ir papildė gėrimu. — Ar todėl praeitą savaitę atsiuntei man Roberto Čamberso biografiją?

Eva paėmė taurę ir šyptelėjo.

— Ir kaip tau ji?

Polas gūžtelėjo.

— Kaip biografija, gerai parašyta.

— Nebūk snobas, brangusis, — Eva šypsodamasi mostelėjo cigarete. — Esu tikra, žinai, kad knyga sulaukė puikių atsiliepimų ir išsilaiškė *New York Times* skaitomiausių sąrašė dvidešimt savaičių.

— Dvidešimt dvi, — pataisė jis, ir Eva dar plačiau nusišypsojo.

— Įdomus darbas, jei ką nors domina Roberto bravūra ir mačizmas, tačiau mane labiausiai sužavėjo tai, jog autorei visgi pavyko iššniukštinti nemažai tiesos tarp kruopščiai sukurpto melo.

— Džiulija Samers, — įsiterpė Megė, sunkiai atitraukusi akis nuo dar vieno saldainio. — Mačiau ją *Today* laidoje, kai pavasarį reklamavo savo būsimą knygą. Labai santūri, labai patraukli. Sklido gandai, kad ji ir Robertas buvo meilužiai.

— Jeigu ir buvo, jai pavyko išlikti objektyviai, — Eva pamojavo cigarete ir užspaudė nuorūką. — Jos asmeninis gyvenimas man nerūpi.

— Bet tavasis rūpės, — priminė jai Polas. Vyras pastatė taurę ir priėjo prie jos. — Eva, man nepatinka, jog ketini atsiverti. Kad ir ką sakytų liaudies išmintis, žodžiai palieka randus, ypač kai jais mėtosi protingas rašytojas.

— Tu visiškai teisus — todėl didžioji dalis žodžių bus mano.

Kai Polas prasižiojo paprieštarauti, ji nekantriai mostelėjo ranka, kad jie suprastų, jog ji jau apsisprendusi.

— Polai, pernelyg neišsiplėsdamas apie savo literatūrinius pomėgius, — ką manai apie Džiuliją Samers kaip apie rašytoją?

— Ji gana gerai daro tai, ką daro. Gal net per gerai. — Pastaroji mintis jam nepatiko. — Tau nebūtina šitaip tenkinti žmonių smalsumo, Eva. Tau juk nereikia nei pinigų, nei viešumo.

— Mano brangusis berniuk, darau tai ne dėl pinigų ar dėmesio. Darau tai, kaip ir daugumą dalykų, savo malonumui.

Eva dirstelėjo į agentę. Ji gan gerai pažinojo Megę ir pastebėjo, jog ši jau įnirtingai mąsto.

— Paskambink jos agentui, — trumpai paliepė Eva. — Pateik pasiūlymą. Aš perduosiu tau savo reikalavimų sąrašą. — Ji atsistojo ir išpaudė bučinį Polui į skruostą. — Nesiraukyk. Turi pasitikėti, jog žinau, ką darau.

Ji iškėlusį galvą nužingsniavo prie baro ir įsipylė dar šampano, vildamasi, kad neišjudino akmens, kuris laikui bėgant prislėgs ir ją pačią.

Džiulija nežinojo, ką galvoti: ar ji ką tik gavo pačią geriausią pasaulyje Kalėdų dovaną, ar milžinišką anglies gabalą? Ji stovėjo prie didžiulio erkerio savo namuose Konektikute ir stebėjo, kaip vėjas ir sniegas šoka akinamai baltą šokį. Kitame kambario gale plačiame akmeniniame židinyje spragsėjo ir šnypštė malkos. Abipus atbrailos kabėjo po ryškiai raudoną kojine. Ji iš lėto pasukiojo sidabrinę žvaigždę, ir ši sužaižaravo ant eglės šakos.

Medis stovėjo ties pačiu lango viduriu — būtent taip, kaip norėjo Brendonas. Jie kartu išsirinko šešių pėdų sidabrinę eglę, sunkiai gaudydami kvapą parsitempė į svetainę, o tada visą vakarą ją puošė. Brendonas žinojo, kur nori kabinti žaisliukus. Ji būtų

tiesiog apibėrusi eglę blizgučiais, o jis spyrėsi papuošti kiekvieną šaką atskirai.

Brendonas jau buvo išrinkęs vietą, kur jie pasodins eglę Naujųjų metų dieną, taip naujais metais pradėdami naują tradiciją savo naujuose namuose.

Dešimtmetis Brendonas mėgo tradicijas. Galbūt todėl, mąstė ji, kad jis niekada neturėjo tradicinių namų. Galvodama apie sūnų Džiulija pažvelgė į dovanas po egle. Čia taip pat buvo tvarka. Brendonui, kaip veikiausiai kiekvienam dešimtmečiui, knietėjo išpurtyti, apuostyti ir išbarbenti spalvingai įvyniotas dėžutes. Jam užteko smalsumo ir nuovokos atsirinkti, kas slepiasi jų viduje. Tačiau kai jis apžiūrėdavo, dėžė grįždavo į tą pačią vietą.

Po kelių valandų sūnus ims maldauti motiną leisti išvynioti vieną — tik vieną — dovaną šįvakar, Kalėdų išvakarėse. Tai irgi buvo tradicija. Ji neleis. Jis meilikaus. Ji apsimes nenorinti. Jis įtikinės. O šiais metais, mąstė Džiulija, jie švęs Kalėdas tikruose namuose. Ne bute Manhatano centre, o name, namuose su kiemu sniego seniui, didele virtuve sausainiams kepti. Ji taip troško duoti sūnui visa tai. Vylėsi, kad tai padės berniukui susitaikyti su tuo, kad šalia nėra tėvo.

Džiulija nususuko nuo lango ir ėmė vaikštinėti po kambarį. Neaukšta, iš pažiūros gležna moteris vilkėjo plačiais flaneliniais marškiniiais ir apsmukusiais džinsais. Namuose ji visada rengdavosi patogiai, kad pailsėtų nuo tos rūpestingai prisižiūrinčios, madingai besirengiančios profesionalios moters viešumoje. Džiulija Samers didžiavosi savo įvaizdžiu leidėjų, televizijos žiūrovų, įžymybių, iš kurių imdavo interviu, akyse. Ji džiaugėsi savo gebėjimais prakalbinti žmones, sužinoti apie kitus viską, ką turi sužinoti, podraug beveik nieko neatskleisdama apie save.

Tie, kurie norėjo sužinoti apie ją daugiau, turėjo tenkintis menka viešai pateikiama informacija, kurioje buvo sakoma, jog ji užaugo Filadelfijoje, sėkmingų teisininkų šeimoje, buvo vienturtė.

Baigė Brauno universitetą, viena augina sūnų. Ten pat buvo išvardyti jos profesiniai pasiekimai ir apdovanojimai. Tačiau niekur nebuvo kalbama apie tai, kokį pragarą jai teko išgyventi per tuos trejus metus, kai skyrėsi tėvai, ar apie tai, kai ji, būdama vieniša aštuoniolikmetė, pagimdė sūnų. Nebuvo užsiminta ir apie tai, kiek skausmo teko patirti mirus motinai, o po dvejų metų ir tėvui, kai jai tebuvo vos per dvidešimt.

Nors Džiulija niekada to neslėpė, toli gražu ne visi žinojo, jog tėvai ją, vos šešių savaičių kūdikį, įsivaikino, ir kad beveik po aštuoniolikos metų nuo tos dienos ji pagimdė berniuką, kurio tėvas gimimo liudijime nenurodytas.

Nutylėjimo Džiulija nelaikė melu — nors ji, be abejo, žinojo, kas Brendono tėvas. Paprasčiausiai buvo pernelyg apdairi, kad neatskleistų to, ko nenori atskleisti.

Patenkinta savo gebėjimais prasimušti pro kitų išorės kiautus, ji mėgavosi viešąja ponija Samers, kuri suko savo gelsvus plaukus į dailų prancūzišką kuodą, rinkosi dailius, elegantiškus sodrių spalvų kostiumėlius, kuri reklamuodavo savo naujas knygas *Donahue*, *Carson* ar *Oprah* laidose, neparodydama nė lašo jaudulio ar įtampos, tūnančių jos viduje.

Tačiau grįžusi namo ji norėdavo būti tik Džiulija. Brendono mama. Moterimi, kuriai patiko gaminti sūnui vakarienę, valyti dulkes nuo baldų, planuoti sodą. Kurti namus buvo jos svarbiausias darbas, o rašymas leido tai įgyvendinti.

Dabar, laukdama, kada pro duris įgrius sūnus ir ims pasakoti, kaip važinėjosi rogutėmis su kaimynais, Džiulija galvojo apie pasiūlymą, dėl kurio jai ką tik paskambino agentė. Jis nukrito it perkūnas iš giedro dangaus.

Eva Benedikt.

Niekaip negalėdama nurimti, Džiulija perkilnojo niekučius, sutapšnojo pagalvėles ant sofos, pertvarkė žurnalus. Svetainėje tvy-

rojo savotiška naminė netvarka, kurią labiau kėlė ji, ne Brendonas. Knebinėdama vazą su sausomis gėlėmis, stumdydama iš vietos į vietą porcelianinį dubenį, ji nusiavė batelius, visiškai pamiršusi skalbinius, kuriuos reikėjo sulankstyti. Ir svarstė.

Eva Benedikt. Ji negalėjo patikėti. Tai ne šiaip įžymybė; tai moteris, užsitarnavusi teisę būti vadinama žvaigžde. Jos talentas ir temperamentas buvo gerai žinomi ir gerbiami, kaip ir jos veidas. Veidas, galvojo Džiulija, kuris puošė kino ekranus kone penkiasdešimt metų, šimtuose filmų. Du „Oskarai“, „Tonis“, keturi vyrai — tai tik maža dalis iš jos trofėjų sąrašo. Eva Benedikt pažinojo Holivudą dar tuomet, kai jame dirbo Bogartas* ir Geiblas**; ji išgyveno ir netgi triumfavo tomis dienomis, kai studijoms ėmė vadovauti buhalteriai.

Po beveik penkiasdešimties metų prožektorių šviesoje tai būtų pirmoji pripažinta Evos Benedikt biografija. Ir neabejotinai pirmas kartas, kai žvaigždė susisiečia su autoriumi ir pasiūlo visišką bendradarbiavimą. Su tam tikromis sąlygomis, priminė sau Džiulija, susmukdama ant sofos. Dėl vienos iš tų sąlygų ji paprašė savo agentės palaukti su atsakymu.

Ji išgirdo trinktelint virtuvės duris ir nusišypsojo. Ne, yra tik viena priežastis, verčianti ją dvejoti dėl šios auksinės progos. Ir jiską tik grįžo namo.

— Mama!

— Ateinu.

Džiulija nuėjo į koridorių, svarstydama, ar turėtų užsiminti apie pasiūlymą iškart, ar palaukti, kol baigsis šventės. Jai nė nešovė į galvą nuspręsti pačiai, o tada pranešti Brendonui. Įžengusi į virtuvę, Džiulija šypsodamasi sustojo. Prie slenksčio stovėjo sniego kamuolys su tamsiomis, džiaugsmingai spindinčiomis akimis.

* *Humphry Bogart* (1889—1957) — amerikiečių aktorius.

** *Clark Gable* (1901—1960) — amerikiečių aktorius.

— Parėjai ar parsiridenai namo?

— Buvo nuostabu. — Brendonas vyriškai bandė susidoroti su šlapiu vilnoniu šaliku, užveržtu aplink kaklą. — Mes važinėjomės rogutėmis, ir Vilo vyresnysis brolis stipriai pastūmė. Liza Koen visą kelią klykė. O kai mes apsivertėme, ji apsiverkė. Ir jos snargliai užšalo.

— Kaip miela.

Džiulija pritūpė, bandydama atrišti susisukusį mazgą.

— O aš — taukšt! — tiesiai į pusnį. — Berniukas suplojo pirštinėmis rankomis, ir į šonus pažiuro ledo gabaliukai. — Buvo smagu.

Jei dabar ji paklaustų, ar neužsigavo, sūnus išizeistų. Akivaizdu, kad viskas jam atrodo puiku. Tačiau įsivaizduodama, kaip jis skrido nuo rogučių į pusnį, Džiulija nesusijaudino. Jai ir pačiai būtų patikę, todėl ji nurijo tuos motiniškus garsus, kurie kuteno gerklę. Galiausiai šiaip taip atrišo mazgą ir nuėjo užkaisti virdulio karštam šokoladui, palikusi Brendoną vargti su kailine striuke.

Kai atsigrėžė, sūnus jau buvo pakabinęs varvančią striukę — tokius dalykus jis darydavo greičiau už ją — ir tiesė ranką į sausainius pintame krepšelyje ant virtuvės spintelės. Berniuko plaukai buvo šlapi, tamsiai gelsvi, kaip ir jos. Vėlgi, kaip ir motina, Brendonas buvo neaukštas, kas, žinojo ji, sūnų labai nervino. O mažas veidelis jau buvo praradęs vaikišką putlumą. Atsikišęs smakras — irgi motinos. Tik akys, rudos it sodrus brendis, skyrėsi nuo jos pilkšvų. Vienintelis akivaizdus iš tėvo paveldėtas bruožas.

— Du, — automatiškai ištare ji. — Po poros valandų vakarieniausime.

Svarstydamas, kada galėtų pradėti įkalbinėti ją leisti atplėšti dovaną, Brendonas nukando elniui galvą. Jis užuodė spagečių padažo kvapą iš puodo, kunkuliuojančio ant viryklės. Stiprus, aštrus aromatas maloniai kuteno nosį, ir jis beveik su tokiu pat pasimėgavimu nusilaižė nuo lūpų cukrų. Per Kūčias jie *visada* valgo spagečius. Nes tai jo mėgstamiausias patiekalas.

Šiais metais jie švęs Kalėdas savo naujajame name, tačiau Brendonas tiksliai žinojo, kas vyks ir kada. Jie pavakarieniaus — valgomajame, nes šis vakaras ypatingas, — tada suplaus indus. Jo mama įjungs muziką, ir jie žais žaidimus priešais židinį. Vėliau paleiui prikraus kojines.

Brendonas žinojo, kad iš tiesų Kalėdų Senelio nėra, ir jį tai ne itin jaudino. Buvo smagu *apsimesti* Kalėdų Seniu. Kai kojines bus pilnos, įkalbės mamą leisti išvynioti vieną dovaną. Šįvakar jis norėjo tik tos vienos. Tos, kuri įvyniota į sidabrinį bei žalią popierių, ir barška. Nuoširdžiai vylėsi, kad toje dėžėje — žaislinis konstruktorius.

Jau ėmė svajoti apie rytą, kai dar prieš auštant pažadins mamą. Jie nusileis į apačią, įjungs lemputes, muziką ir išvynios dovanas.

— Iki ryto dar labai toli, — prakalbo jis, kai mama pastatė ant stalviršio puodelį karšto šokolado. — Gal galėtume išvynioti visas dovanas šįvakar. Daugybė žmonių taip daro, tada nebūtina taip anksti keltis.

— O man visai patinka anksti keltis.

Džiulija pasirėmė alkūnėmis į stalviršį ir nusišypsojo. Tiksliniga, provokuojama šypsena. Žaidimas, kaip jie abu žinojo, prasidėjo.

— Bet jei nori pamiegoti, galėsime išvynioti dovanas vidurdienį.

— Geriau tai daryti, kai tamsu. Dabar jau temsta.

— Tikrai. — Ji pasilenkė ir nubraukė plaukus sūnui nuo akių. — Myliu tave, Brendonai.

Jis pasimuistė ant kėdės. Ne taip žaidžiamas šis žaidimas.

— Taip.

Džiulija neišlaikiusi nusijuokė. Apėjusi spintelę, atsisėdo šalia berniuko ant kėdės ir apsivijo kojineėmis apautomis pėdomis jos kojas.

— Man reikia su tavimi apie kai ką pasikalbėti. Kiek anksčiau skambino Ana.

Brendonas žinojo, kad Ana — jo motinos agentė ir kad šis pokalbis bus apie darbą.

— Ar tu vėl išvyksti į turą?

— Ne. Ne dabar. Gavau pasiūlymą parašyti naują knygą. Kalifornijoje gyvena viena moteris, labai didelė žvaigždė, ir ji nori, kad parašyčiau jos pripažintą biografiją.

Brendonas truktelėjo pečiais. Jo motina jau buvo parašiusi dvi knygas apie kino žvaigždes. Tokias senas. Ne tokias šaunias kaip Arnoldas Švarcenegeris ar Harisonas Fordas.

— Gerai.

— Tik viskas šiek tiek komplikuoata. Toji moteris — Eva Benedikt — labai didelė žvaigždė. Turiu vaizdajuosčių su jos filmais.

Vardas jam nieko nesakė. Brendonas šliurptelėjo šokolado. Virš lūpos liko putota ruda linija. Pirmieji jaunuolio ūsai.

— Tų kvailų nespaltotų?

— Kai kurie nespaltoti, bet ne visi. Reikalas tas, kad mums tektų persikelti į Kaliforniją.

Berniukas pakėlė akis; jo žvilgsnis buvo atsargus.

— Mes turėsime išsikraustyti?

— Ne.

Džiulija surimtėjo, uždėjo rankas sūnui ant pečių. Akivaizdu, kiek daug jam reiškia namai. Per dešimt metų Brendonui ne kartą teko kraustyti, ir ji niekada daugiau taip nebesielgs su juo.

— Ne, mums nereikės persikraustyti, tačiau turėsime ten nuvykti ir keletą mėnesių pagyventi.

— Tipo, pasisvečiuoti?

— Ilgam pasisvečiuoti. Todėl turime apie tai pagalvoti. Kurį laiką tau teks ten lankyti mokyklą, o aš žinau, kad dar neapsipratai čia. Todėl mums abiem reikia pagalvoti.

— Kodėl ji negali atvažiuoti čia?

Džiulija nusišypsojo.

— Nes ji žvaigždė, o aš ne, vaike. Vienas iš jos reikalavimų, kad aš atvykčiau ir pagyvenčiau, kol bus baigtas juodraštis. Nežinau, nė ką galvoti. — Ji nukreipė žvilgsnį į virtuvės langą. Jau nebesnigo, už lango buvo tamsu. — Kalifornija toli nuo čia.

— Bet mes sugrįžtume?

Brendonas, kaip visuomet, praktiškas.

— Taip, mes sugrįžtume. Dabar čia mūsų namai. Visam laikui.

— O ar galėsime nuvažiuoti į disneilendą?

Džiulija nustebusi su šypsena pažiūrėjo į sūnų.

— Žinoma.

— Ar galėsiu susipažinti su Arnoldu Švarcenegeriu?

Džiulija juokdamasi palietė galva jo kaktą.

— Nežinau. Galėsime paklausti.

— Gerai.

Brendonas patenkintas baigė gerti šokoladą.

2 SKYRIUS

Viskas gerai, tarė sau Džiulija, kai lėktuvas ėmė leistis Los An-
dželo oro uoste. Namas užrakintas, viskuo pasirūpinta. Jos
agentė ir Eva Benedikt pastarąsias tris savaites nuolat kalbėjosi
telefonu ir siuntinėjo viena kitai faksimiles. Šiuo metu Brendonas
nestygo vietoje, nekantraudamas, kada lėktuvas nusileis.

Nėra dėl ko jaudintis. Bet, žinoma, niekas nesugeba taip jau-
dintis kaip ji. Ji vėl kramtė nagus ir susinervino pamačiusi, kad su-
sigadino manikiūrą — ypač kai nekentė viso to manikiūro proceso,
mirkymo, brūžinimo, kankinančio apsisprendimo renkantis tin-
kamą lako atspalvį. Perlamutrinis violetinis ar rausvai raudonas?
Kaip paprastai ji pasirinkdavo dvigubą skaidraus sluoksnį. Nuobo-
dus, užtat neįpareigojantis.

Ji sugavo save graužiančią tai, kas buvo likę iš nykščio nago,
ir stipriai sunėrė pirštus ant kelių. Jėzau, dabar ji galvoja apie nagų
laką kaip apie vyną. Nepretenzingas, tačiau ganėtinai stiprus ats-
palvis.

Kada gi jie nusileis?

Džiulija atsiraitojo švarkelio rankoves, tada vėl nusmukė jas
žemyn, o Brendonas išpūtęs akis dairėsi pro langą. Jai bent jau pa-
vyko neperduoti savo baimės skraidyti sūniui.

Kai lėktuvas palietė žemę, ji tylomis giliai iškvėpė ir atleido
pirštus. Išgyvenai dar vieną, Džiuluse, tarė sau, atlošdama galvą į
sėdynės pagalvėlę. Dabar liko išgyventi pirmąjį interviu su Eva Di-
džija, įsikurti laikinus namus žvaigždės svečių namelyje, pasirū-
pinti, kad Brendonas prisitaikytų naujoje mokykloje, ir užsidirbti
pinigų.

Nieko baisaus, galvojo ji, atlenkdama pudrinės veidrodėlį, kad pasižiūrėtų, ar labai išbalusi. Lengvai parausvino lūpas, pasipudravo nosį. Jeigu ji ką nors ir sugeba, tai slėpti nervingumą. Eva Benedikt nepamatys nieko, išskyrus savimi pasitikinčią moterį.

Kai lėktuvas nuriedėjo prie vartų, Džiulija išsitraukė iš kišenės antacido tabletes.

— Na ką, atvykome, sūnau, — mirkstelėjo ji Brendonui. — Nebėra kur dėtis.

Jis pasiėmė savo sportinį krepšį, ji — lagaminėlį. Susiėmę už rankų, abu išlipo iš lėktuvo, tačiau dar nespėjęs žengti pro vartus prie jų prisiartinio vyras su tamsia uniforma ir kepure.

— Ponia Samers?

Džiulija truktelėjo Brendoną arčiau savęs.

— Taip?

— Aš Lailas, ponios Benedikt vairuotojas. Nuvešiu jus tiesiai į dvarą. Jūsų bagažu bus pasirūpinta.

Ne daugiau kaip trisdešimties, nusprendė Džiulija ir linktelėjo. Ir kūnas kaip futbolininko. Jo klubai taip siūbavo, kad jokia uniforma to nebūtų paslėpusi. Vyras nusivedė juodu per terminalą, nors Brendonas vos vilkosi, norėdamas pamatyti viską iš karto.

Automobilis laukė prie šaligatvio. Įžeidimas šį mylios ilgio spindintį baltą limuziną vadinti automobiliu, pagalvojo Džiulija.

— Eina sau, — sumurmėjo Brendonas.

Motina ir sūnus susižvalgė, pavartė akis ir kikendami susėdo. Viduje dvelkė rožėmis, oda ir įsigėrusiais kvėpalais.

— Čia yra televizorius ir dar visokiausių dalykėlių, — sušnabzdėjo Brendonas. — Nekantrauju papasakoti draugams.

— Sveikas atvykęs į Holivudą, — tarė Džiulija ir, nekreipdama dėmesio į atšaldytą šampaną, ta proga įpylė jiems abiem pepsio. Ji rimtu veidu kilstelėjo taurę sveikindama Brendoną ir nusišypsojo. — Iki dugno, drauguži.